

Warszawa, dnia 13 października 2016 r.

Poz. 1688

OBWIESZCZENIE

MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 22 września 2016 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296 i 1579) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888),
- 2) ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1101),
- 3) ustawą z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 277),
- 4) ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy o lasach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 671),
- 5) ustawą z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. poz. 881),
- 6) ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. 1223),
- 7) ustawą z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1434),
- 8) ustawą z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. poz. 1688),
- 9) ustawą z dnia 9 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 903),
- 10) ustawą z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania (Dz. U. poz. 1340)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 20 września 2016 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośnika nr 2 oraz art. 72 i art. 83 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888), które stanowią:

„²⁾ Niniejsza ustawa:

1) dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień:

- a) dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz. Urz. WE L 365 z 31.12.1994, str. 10, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 13, str. 349),

- b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 71);
- 2) została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 21 stycznia 2012 r. pod numerem 2012/0590/PL zgodnie z art. 16 dyrektywy, o której mowa w pkt 1 lit. a, oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), wdrażającego postanowienia dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, str. 37, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).”

„Art. 72. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 83. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 66, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
 - 2) art. 46–51, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.”;
- 2) odnośnika nr 1 oraz art. 32, art. 33, art. 37, art. 39 i art. 40 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1101), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17, z późn. zm.).”

„Art. 32. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekaze, w formie elektronicznej bazy danych oraz wydruku, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, niezwłocznie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, prowadzony na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2.

Art. 33. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekaze, na podstawie spisu zdawczo-odbiorczego, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska niezwłocznie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy otrzymane zgodnie z:

- 1) art. 25 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym – kopie zgłoszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 24 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym;
- 2) art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym – informacje i zgłoszenia o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych.”

„Art. 37. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 26a ust. 7 ustawy zmienianej w art. 9, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”

„Art. 39. 1. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Ochrony Środowiska będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł;
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

2. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Handlowej będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł;
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

3. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków nadzoru budowlanego będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł;
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

4. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Urzędu Regulacji Energetyki będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł;
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

5. Organem monitorującym wykorzystanie limitu wydatków, określonego w ust. 1–4, jest odpowiednio minister właściwy do spraw środowiska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, minister właściwy do spraw budownictwa oraz minister właściwy do spraw finansów publicznych.

6. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, określonego w ust. 1–4, stosuje się mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji wydatków.

Art. 40. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 3) odnośnika nr 2 oraz art. 18 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 277), które stanowią:

„²⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) wykonuje postanowienia:

- a) rozporządzenia (WE) nr 1946/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie transgranicznego przemieszczania organizmów genetycznie zmodyfikowanych (Dz. Urz. UE L 287 z 05.11.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 650),
- b) rozporządzenia (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. dotyczącego możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniającego dyrektywę 2001/18/WE (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 24, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 455),
- c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1981/2006 z dnia 22 grudnia 2006 r. ustalającego szczegółowe zasady wykonania przepisów art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego laboratorium referencyjnego dla organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz. Urz. UE L 368 z 23.12.2006, str. 99, z późn. zm.);

- 2) uzupełnia wdrażanie postanowień:

- a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz. Urz. WE L 106 z 17.04.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 77),
- b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz. Urz. UE L 125 z 21.05.2009, str. 75).”

„Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 4) art. 4 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy o lasach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 671), który stanowi:

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 5) odnośników nr 1 i nr 2 oraz art. 72 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. poz. 881), które stanowią:

„¹⁾ W zakresie swojej regulacji ustawa umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. UE L 286 z 31.10.2009, str. 1, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Komisji (WE) nr 291/2011 z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie nieodzownych zastosowań substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory do celów laboratoryjnych i analitycznych w Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. UE L 79 z 25.03.2011, str. 4);
- 3) rozporządzenia Komisji (WE) nr 537/2011 z dnia 1 czerwca 2011 r. w sprawie mechanizmu przyznawania ilości substancji kontrolowanych dopuszczonych do celów zastosowań laboratoryjnych i analitycznych w Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. UE L 147 z 02.06.2011, str. 4);
- 4) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 161 z 14.06.2006, str. 1, z późn. zm.);
- 5) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1493/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. określającego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, format sprawozdań, które mają być składane przez producentów, importerów i eksporterów niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2007, str. 7);
- 6) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1494/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. określającego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, formę etykiet oraz dodatkowe wymogi dotyczące etykietowania produktów i urządzeń zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2007, str. 25);

- 7) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1497/2007 z dnia 18 grudnia 2007 r. określającego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, standardowe wymogi w zakresie kontroli szczelności w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2007, str. 4);
 - 8) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1516/2007 z dnia 19 grudnia 2007 r. ustanawiającego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, standardowe wymogi w zakresie kontroli szczelności w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 335 z 20.12.2007, str. 10);
 - 9) rozporządzenia Komisji (WE) nr 303/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 3);
 - 10) rozporządzenia Komisji (WE) nr 304/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 12);
 - 11) rozporządzenia Komisji (WE) nr 305/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 17);
 - 12) rozporządzenia Komisji (WE) nr 306/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 21);
 - 13) rozporządzenia Komisji (WE) nr 307/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytym szkoleniu dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 25);
 - 14) rozporządzenia Komisji (WE) nr 308/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. określającego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, formę powiadamiania o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 92 z 03.04.2008, str. 28).
- ²⁾ W zakresie swojej regulacji ustawa dokonuje wdrożenia art. 6 ust. 3 dyrektywy 2006/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. dotyczącej emisji z systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 70/156/EWG (Dz. Urz. UE L 161 z 14.06.2006, str. 12).”
- „Art. 72. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:
- 1) art. 10 ust. 1–3, art. 12 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 1–5, art. 29, art. 37 ust. 1, art. 47 pkt 14–17 i 19 oraz art. 48 pkt 1, 2, 5–8, 13, 14, 16, 20–23 oraz 26–28, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
 - 2) art. 14 ust. 1–10, art. 15, art. 47 pkt 5–10 oraz art. 48 pkt 30 i 31, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;
- 6) odnośników nr 1–3 oraz art. 149 i art. 152 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. 1223), które stanowią:
- „¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wykonuje postanowienia:
- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);
 - 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);

- 3) rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1);
 - 4) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1);
 - 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.);
 - 6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);
 - 7) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13, z późn. zm.);
 - 8) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32).
- 2) Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.).
- 3) Niniejsza ustawa wykonuje następujące decyzje:
- 1) decyzję Komisji z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (2006/780/WE) (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
 - 2) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136, z późn. zm.);
 - 3) decyzję Komisji z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2009/450/WE) (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69);
 - 4) decyzję Komisji z dnia 22 października 2010 r. dostosowującą w całej Unii liczbę uprawnień, które mają być wydane w ramach systemu unijnego na rok 2013, oraz uchylającą decyzję 2010/384/UE (2010/634/UE) (Dz. Urz. UE L 279 z 23.10.2010, str. 34);
 - 5) decyzję Komisji K (2011) 1983 wersja ostateczna z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (decyzja niepublikowana);
 - 6) decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.);
 - 7) decyzję Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ogólnounijnej ilości uprawnień, o której mowa w art. 3e ust. 3 lit. a-d dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (2011/389/UE) (Dz. Urz. UE L 173 z 01.07.2011, str. 13);

- 8) decyzję Komisji z dnia 26 marca 2013 r. określającą roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (2013/162/UE) (Dz. Urz. UE L 90 z 28.03.2013, str. 106);
- 9) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwa od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1);
- 10) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (2013/447/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23);
- 11) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27);
- 12) decyzję Komisji z dnia 27 października 2014 r. ustalającą, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (2014/746/UE) (Dz. Urz. UE L 308 z 29.10.2014, str. 114).”

„Art. 149. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 110 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 120 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 120 w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 123 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151, w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29 ust. 1 niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151.

5. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151, w sprawie wykazu instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151.”

„Art. 152. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 7) odnośnika nr 1 oraz art. 6, art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1434), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniającej, a następnie uchylającej dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 1).”

„Art. 6. 1. Ilekroć w przepisach niniejszego artykułu jest mowa o istniejącym zakładzie, rozumie się przez to zakład, który w dniu 31 maja 2015 r. był zakładem o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej lub zakładem o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a jego zaliczenie do zakładu o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej lub zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej nie uległo zmianie od dnia 1 czerwca 2015 r.

2. Prowadzący istniejący zakład jest obowiązany do dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej i przekazania go równocześnie do wiadomości wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, w terminie do dnia 1 czerwca 2016 r.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli prowadzący istniejący zakład przekazał zgłoszenie właściwym organom przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są aktualne i zgodne z wymogami określonymi w art. 250 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Prowadzący istniejący zakład przedkłada program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, o którym mowa w art. 251 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w terminie do dnia 1 czerwca 2016 r.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się, jeżeli prowadzący istniejący zakład przekazał właściwym organom program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są aktualne i zgodne z wymogami określonymi w art. 251 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

6. Prowadzący istniejący zakład o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej jest obowiązany do przedłożenia raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w terminie do dnia 1 czerwca 2016 r.

7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się, jeżeli prowadzący istniejący zakład o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej przekazał raport o bezpieczeństwie właściwym organom przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są aktualne i zgodne z wymogami określonymi w art. 253 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

8. Prowadzący istniejący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przedłożenia wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, o którym mowa w art. 260 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej w terminie do dnia 1 czerwca 2016 r.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się, jeżeli prowadzący istniejący zakład o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej przekazał komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są aktualne i zgodne z wymogami określonymi w art. 260 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

10. Prowadzący istniejący zakład o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej jest obowiązany do dostarczenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej informacji niezbędnych do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, o których mowa w art. 261 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie do dnia 1 czerwca 2016 r.

11. Przepisu ust. 10 nie stosuje się, jeżeli prowadzący zakład o dużym ryzyku dostarczył komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej informacje niezbędne do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego przed dniem 1 czerwca 2015 r. i są one aktualne.”

„Art. 8. Postępowania wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w sprawach:

- 1) wniesienia sprzeciwu wobec uruchomienia zakładu o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku, o którym mowa w art. 251 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
- 2) zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia raportu o bezpieczeństwie lub jego zmiany, o którym mowa w art. 254 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
- 3) wniesienia sprzeciwu wobec dokonania zmian w zakładzie, instalacji, procesie przemysłowym lub zmian rodzaju, właściwości lub ilości składowanych substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową, o którym mowa w art. 258 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
- 4) ustalania grupy zakładów o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku, których zlokalizowanie w niedużej odległości od siebie może zwiększyć prawdopodobieństwo wystąpienia poważnej awarii przemysłowej lub pogłębić jej skutki, w szczególności na skoncentrowanie posiadanych rodzajów, kategorii i ilości składowanych substancji niebezpiecznych, o której mowa w art. 259 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
- 5) nałożenia obowiązku poniesienia kosztów sporządzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, o których mowa w art. 265 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym

– stają się postępowaniami, wszczętymi odpowiednio z urzędu lub na wniosek, na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

8) odnośników nr 1 i nr 2 oraz art. 116, art. 118, art. 124, art. 126, art. 132, art. 133, art. 135 i art. 142 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyciu sprzętu elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. poz. 1688), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.).

²⁾ Niniejsza ustawa została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 6 marca 2015 r. pod numerem 2015/111/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, str. 37, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).”

„Art. 116. 1. Do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, Główny Inspektor Ochrony Środowiska prowadzi rejestr autoryzowanych przedstawicieli.

2. Autoryzowany przedstawiciel przed rozpoczęciem działalności jest obowiązany do złożenia do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska wniosku o wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli.

3. Wniosek o wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany;
- 3) numer REGON, o ile został nadany;
- 4) numer i nazwę grupy sprzętu;
- 5) informację o umowie z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, o której mowa w art. 11 ust. 3;
- 6) wykaz producentów, z którymi autoryzowany przedstawiciel zawarł umowę, o której mowa w art. 26 ust. 3.

4. Do wniosku o wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli dołącza się uwierzytelnioną kopię:

- 1) wniesienia opłaty rejestrowej, o której mowa w ust. 8, o ile autoryzowany przedstawiciel podlega obowiązkowi jej uiszczenia;
- 2) umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, o której mowa w art. 11 ust. 3;
- 3) umowy, o której mowa w art. 26 ust. 3.

5. Główny Inspektor Ochrony Środowiska odmawia, w drodze decyzji, wpisu do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, jeżeli autoryzowany przedstawiciel nie wniósł opłaty rejestrowej, o której mowa w ust. 8.

6. W przypadku zmiany informacji zawartych w rejestrze autoryzowanych przedstawicieli autoryzowany przedstawiciel jest obowiązany do złożenia do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, w terminie 14 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana, wniosku o zmianę wpisu do tego rejestru.

7. Wniosek, o którym mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) numer rejestrowy;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany;
- 4) numer REGON, o ile został nadany;
- 5) informacje, które uległy zmianie.

8. Wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli podlega opłacie rejestrowej.

9. Autoryzowany przedstawiciel uiszcza opłatę rejestrową na odrębny rachunek bankowy Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

10. Autoryzowany przedstawiciel wpisany do rejestru autoryzowanych przedstawicieli uiszcza w terminie do końca lutego każdego roku opłatę roczną na odrębny rachunek bankowy Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

11. Opłaty rocznej nie uiszcza się w roku, w którym została uiszczona opłata rejestrowa.

12. Opłaty rejestrowej nie uiszcza autoryzowany przedstawiciel wpisany do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ekzarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 178, poz. 1060), jeżeli składając wniosek o wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, przedłoży informację potwierdzającą dobrowolny udział w systemie ekzarządzania i audytu (EMAS).

13. Opłata rejestrowa i opłata roczna wynoszą po 2000 zł.

14. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, dokonując wpisu do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, nadaje autoryzowanemu przedstawicielowi numer rejestrowy, składający się z:

- 1) litery E;
- 2) liczby składającej się z 7 cyfr arabskich, stanowiącej kolejny numer w rejestrze;
- 3) litery A.

15. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zawiadamia autoryzowanego przedstawiciela o nadanym numerze rejestrowym.

16. Rejestr autoryzowanych przedstawicieli zawiera numery rejestrowe i informacje zawarte we wnioskach o wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli.

17. W przypadku zakończenia działalności autoryzowany przedstawiciel jest obowiązany do złożenia do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, w terminie 14 dni od dnia trwałego zaprzestania wykonywania tej działalności, wniosku o wykreślenie z rejestru autoryzowanych przedstawicieli.

18. Wniosek, o którym mowa w ust. 17, zawiera:

- 1) numer rejestrowy;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany;
- 4) numer REGON, o ile został nadany;
- 5) datę zaprzestania wykonywania działalności.

19. Wykreślenia autoryzowanego przedstawiciela z rejestru autoryzowanych przedstawicieli dokonuje, w drodze decyzji, Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

20. Główny Inspektor Ochrony Środowiska dokonuje z urzędu, w drodze decyzji, wykreślenia autoryzowanego przedstawiciela z rejestru autoryzowanych przedstawicieli w przypadku:

- 1) nieuiszczenia opłaty rocznej, o której mowa w ust. 10;
- 2) stwierdzenia rażących nieprawidłowości w wykonywaniu obowiązków określonych w przepisach niniejszej ustawy oraz ustawy zmienianej w art. 108;
- 3) stwierdzenia trwałego zaprzestania wykonywania działalności.

21. Główny Inspektor Ochrony Środowiska odmawia, w drodze decyzji, wpisu do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, w przypadku nieuiszczenia opłaty rejestrowej, o której mowa w ust. 8, w wymaganej wysokości.

22. Autoryzowani przedstawiciele posiadający wpis do rejestru autoryzowanych przedstawicieli są wpisywani do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, z urzędu. Marszałek województwa dokonuje wpisu w terminie 6 miesięcy od dnia utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, nadając jednocześnie nowy numer rejestrowy.

23. W przypadku gdy marszałek województwa, dokonując wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, stwierdzi brak informacji wymaganych na podstawie tej ustawy, wzywa autoryzowanego przedstawiciela do złożenia brakujących informacji. W przypadku nieuzupełnienia brakujących informacji w wyznaczonym terminie marszałek województwa nie dokonuje wpisu do rejestru z urzędu.

24. W przypadku nieuzupełnienia brakujących informacji w wyznaczonym terminie autoryzowany przedstawiciel jest obowiązany do złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108.

25. W terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia o nadaniu nowego numeru rejestrowego autoryzowani przedstawiciele mogą używać numeru rejestrowego nadanego na podstawie przepisu ust. 14.

26. Autoryzowani przedstawiciele niewpisani z urzędu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, są obowiązani do złożenia wniosku o wpis do tego rejestru, w terminie 6 miesięcy od dnia jego utworzenia.

27. Z dniem uzyskania przez autoryzowanego przedstawiciela wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, wygasają wpisy do rejestru autoryzowanych przedstawicieli.

28. W przypadku wyznaczenia przez producenta autoryzowanego przedstawiciela i posiadania przez tego autoryzowanego przedstawiciela wpisu do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, wprowadzający sprzęt może, w terminie 14 dni od dnia uzyskania wpisu autoryzowanego przedstawiciela do rejestru autoryzowanych przedstawicieli, złożyć do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska wnioski o wykreślenie z rejestru, o którym mowa w art. 235 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 108, prowadzonego na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

29. Do wniosku o wpis do rejestru oraz wniosku o zmianę wpisu do rejestru stosuje się przepis art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.^{a)}.”

„Art. 118. Do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 124. 1. Do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, ilekroć w ustawie jest mowa o rejestrze rozumie się przez to rejestr, o którym mowa w art. 235 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 108, prowadzony na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie tej ustawy, z tym, że rejestr zawiera dodatkowo nazwę marki sprzętu, typ sprzętu (sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych lub sprzęt inny niż przeznaczony dla gospodarstw domowych) oraz informację o stosowanej technice sprzedaży sprzętu.

2. Wniosek o wpis do rejestru w odniesieniu do wprowadzającego sprzęt zawiera dodatkowo nazwę marki sprzętu, typ sprzętu (sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych lub sprzęt inny niż przeznaczony dla gospodarstw domowych) oraz informację o stosowanej technice sprzedaży sprzętu.

3. Wprowadzający sprzęt, który uzyskał wpis do rejestru przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest obowiązany przekazać do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, informacje o nazwie marki sprzętu i typie sprzętu (sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych lub sprzęt inny niż przeznaczony dla gospodarstw domowych) oraz informację o stosowanej technice sprzedaży sprzętu.

4. Do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108, organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana:

- 1) w terminie do dnia 15 marca każdego roku do przedstawienia Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska za poprzedni rok kalendarzowy zaświadczenia wydanego przez bank o utrzymywaniu przez nią na odrębnym rachunku bankowym lub w formie lokaty terminowej środków, o których mowa w art. 63 ust. 4 pkt 1, albo dokumentu potwierdzającego wysokość gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej, wydanego przez gwaranta, o którym mowa w art. 63 ust. 4 pkt 2;
- 2) do przedstawienia, na każde żądanie Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, w terminie 14 dni od dnia wpływu żądania, zaświadczenia wydanego przez bank o aktualnie utrzymywanych przez organizację odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego na odrębnym rachunku bankowym lub w formie lokaty terminowej środkach, o których mowa w art. 63 ust. 4 pkt 1, albo dokumentu potwierdzającego wysokość gwarancji, o której mowa w art. 63 ust. 4 pkt 2.

5. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zamieszcza na swojej stronie internetowej hiperłącza do rejestrów prowadzonych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich w celu ułatwienia rejestracji we wszystkich państwach członkowskich.

6. Główny Inspektor Ochrony Środowiska dostosuje rejestr do wymogów, o których mowa w ust. 1, oraz w art. 116, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory wniosków o wpis do rejestru w odniesieniu do wprowadzającego sprzęt i autoryzowanego przedstawiciela oraz sposób ich przekazywania, kierując się potrzebą ujednoczenia formy wniosków oraz ułatwienia ich przekazywania.

8. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie ust. 7 obowiązują do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy zmienianej w art. 108.”

„Art. 126. 1. Za rok 2015 i 2016 organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego przekazuje sprawozdanie, o którym mowa w art. 74a ustawy zmienianej w art. 108, do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

^{a)} Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, 702 i 1274.

2. Za rok 2016 organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego przedkłada sprawozdanie, o którym mowa w art. 237a ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 108, na podstawie art. 24 ust. 1, art. 31 ust. 1 i art. 67 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 141, oddzielnie dla każdego wprowadzającego sprzęt i autoryzowanego przedstawiciela, dla których wykonuje obowiązki zgodnie z art. 11 ust. 3, do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.”

„Art. 132. 1. Do zabezpieczeń finansowych wniesionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 141, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku gdy wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych nie przedłoży sprawozdania, o którym mowa w art. 20 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 141, koniecznego do rozliczenia wniesionego zabezpieczenia finansowego, w terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zabezpieczenie finansowe przeznacza się na poczet pokrycia opłaty produktowej.

3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska informuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej o zabezpieczeniach finansowych, których rozliczenie z przyczyn wskazanych w ust. 2 nie było możliwe.

Art. 133. 1. Ilekroć w art. 27–33 jest mowa o marszałku województwa, do czasu utworzenia Bazy danych, o której mowa w art. 79 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 108, rozumie się przez to Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

2. Ilekroć w art. 27–33 jest mowa o odrębnym rachunku bankowym właściwego urzędu marszałkowskiego prowadzonym w Banku Gospodarstwa Krajowego, do czasu utworzenia Bazy danych, o której mowa w art. 79 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 108, rozumie się przez to odrębny rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

3. Środki pochodzące z zabezpieczenia finansowego przeznaczone na poczet pokrycia opłaty produktowej Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje, w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału, w którym decyduje, o której mowa w art. 33 ust. 2 stała się ostateczna, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.”

„Art. 135. 1. Kto, wbrew obowiązkowi określonymu w:

- 1) art. 123 ust. 2, nie przechowuje zaświadczeń, o których mowa w art. 123 ust. 1,
- 2) art. 131 ust. 3, nie przechowuje dodatkowej ewidencji, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 141, oraz zaświadczeń, o których mowa w art. 53 i art. 54 ustawy, o której mowa w art. 141

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 300 000 zł.

2. Kary, o których mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

3. Do postępowania w przedmiocie wymierzenia kar, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 93 ust. 3, 4, 6 i 7 oraz art. 94.”

„Art. 142. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 102 pkt 2–6 oraz art. 108 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
 - 2) art. 110, który wchodzi w życie z dniem 10 września 2015 r.;
 - 3) art. 66–71 i art. 91 pkt 46–48, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.;
 - 4) art. 2 ust. 2 pkt 4–10, art. 5 ust. 2 i art. 104 pkt 1 lit. b, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.”;
- 9) odnośnika nr 1 oraz art. 21 ustawy z dnia 9 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 903), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 155 z 23.05.2014, str. 1).”

„Art. 21. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2016 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 4, w zakresie art. 18 ust. 2–8, art. 1 pkt 11, art. 1 pkt 15, w zakresie art. 29a i art. 29b, oraz art. 1 pkt 16 lit. g, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.”;

10) odnośnika nr 1 oraz art. 25 ustawy z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania (Dz. U. poz. 1340), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz. Urz. UE L 150 z 20.05.2014, str. 59) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1866 z dnia 13 października 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 w odniesieniu do rejestru kolekcji, monitorowania zgodności użytkowników i najlepszych praktyk (Dz. Urz. UE L 275 z 20.10.2015, str. 4).”

„Art. 25. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 22 września 2016 r. (poz. 1688)

USTAWA

z dnia 20 lipca 1991 r.

o Inspekcji Ochrony Środowiska

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Inspekcja Ochrony Środowiska jest powołana do kontroli przestrzegania przepisów o ochronie środowiska oraz badania i oceny stanu środowiska.

Art. 2. 1. Do zadań Inspekcji Ochrony Środowiska należy:

- 1) kontrola podmiotów korzystających ze środowiska w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, 831, 903, 1250 i 1427) w zakresie:
 - a) przestrzegania przepisów o ochronie środowiska,
 - b) przestrzegania decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska oraz przestrzegania zakresu, częstotliwości i sposobu prowadzenia pomiarów wielkości emisji i jej wpływu na stan środowiska,
 - c) przestrzegania przepisów dotyczących zawartości siarki w ciężkim oleju opałowym stosowanym w instalacjach energetycznego spalania paliw oraz w oleju do silników statków żeglugi śródlądowej,
 - d) eksploatacji instalacji i urządzeń chroniących środowisko przed zanieczyszczeniem,
 - e)¹⁾ przestrzegania przepisów o gospodarce opakowaniami oraz odpadami opakowaniowymi,
 - f) przestrzegania przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej,
 - g)²⁾ postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz z niektórymi fluorowanymi gazami cieplarnianymi, o których mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. poz. 881), oraz z produktami, urządzeniami i systemami klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych zawierającymi te substancje lub gazy lub od nich uzależnionymi, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających te substancje,
 - h)³⁾ przestrzegania przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych (Dz. U. z 2015 r. poz. 806), w zakresie wymagań określonych w zezwoleniach na prowadzenie zakładu inżynierii genetycznej albo w zgodach na zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska w zakresie postępowania z odpadami, w tym powstającymi podczas zamkniętego użycia organizmów genetycznie zmodyfikowanych oraz po zakończeniu zamierzonego uwolnienia organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska,
 - i) przestrzegania przepisów o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji,
 - j)⁴⁾ przestrzegania przepisów o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, z wyjątkiem przepisów art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. poz. 1688),
 - k) przestrzegania przepisów o bateriach i akumulatorach, z wyjątkiem przestrzegania przez sprzedawców detalicznych i sprzedawców hurtowych przepisów art. 8, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 11, art. 31 ust. 3, art. 48–50, art. 53 oraz art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2015 r. poz. 687 i 1688);

¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 63 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 54 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. poz. 881), która weszła w życie z dniem 10 lipca 2015 r.

³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 3 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 277), która weszła w życie z dniem 30 marca 2015 r.

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 99 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. poz. 1688), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

- 1a) kontrola przestrzegania przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250, 1020 i 1250);
- 2) prowadzenie państwowego monitoringu środowiska, w szczególności:
 - a) opracowywanie programów państwowego monitoringu środowiska,
 - b) koordynacja realizacji zadań państwowego monitoringu środowiska,
 - c) gromadzenie informacji o środowisku w zakresie ujętym w programach państwowego monitoringu środowiska,
 - d) przetwarzanie zgromadzonych informacji o środowisku i dokonywanie ocen stanu środowiska,
 - e) opracowywanie raportów o stanie środowiska,
 - f) udział w międzynarodowej wymianie informacji o stanie środowiska, w tym koordynacja współpracy z Europejską Agencją Środowiska, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13);
- 3) podejmowanie decyzji wstrzymujących działalność prowadzoną z naruszeniem wymagań związanych z ochroną środowiska lub naruszeniem warunków korzystania ze środowiska;
- 4) przeciwdziałanie poważnym awariom oraz sprawowanie nadzoru nad usuwaniem ich skutków;
- 5) wykonywanie zadań związanych ze zbieraniem danych do Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń oraz prowadzeniem Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń;
- 6) wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, 831, 961 i 1250);
- 7) udział w przekazywaniu do użytkowania obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko;
- 8) wykonywanie zadań w zakresie zapobiegania szkodom w środowisku i ich naprawy;
- 9) wykonywanie zadań określonych w przepisach o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów;
- 10) wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1136 oraz z 2014 r. poz. 1101);
- 11) kontrola wyrobów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku, podlegających ocenie zgodności w zakresie spełniania przez nie zasadniczych lub innych wymagań dotyczących ochrony środowiska;
- 12) wykonywanie zadań z zakresu:
 - a) ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1203),
 - b) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.),
 - c) rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (Dz. Urz. UE L 104 z 08.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 48, z późn. zm.),
 - d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 689/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz. Urz. UE L 204 z 31.07.2008, str. 1, z późn. zm.),
 - e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.)– w zakresie zagrożeń dla środowiska;

- 12a)⁵⁾ wykonywanie zadań wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (Dz. Urz. UE L 295 z 12.11.2010, str. 23);
- 13)⁶⁾ wykonywanie zadań dotyczących przeprowadzania kontroli przestrzegania przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. 1223 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542) w zakresie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem oraz szacowanie wielkości emisji gazów cieplarnianych z instalacji lub z operacji lotniczej, o którym mowa w art. 87 ust. 4 i art. 88 ust. 1 tej ustawy;
- 13a)⁷⁾ przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 14) wykonywanie pomiarów wielkości emisji oraz poziomu substancji lub energii występujących w środowisku;
- 15) prowadzenie badań referencyjnych i porównawczych;
- 16) prowadzenie interkalibracyjnych porównań międzylaboratoryjnych;
- 17) współdziałanie w zakresie ochrony środowiska z innymi organami kontroli, organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, innymi organami administracji państwowej i organami samorządu terytorialnego oraz obrony cywilnej, a także organizacjami społecznymi;
- 17a) wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469, 1590, 1642 i 2295 oraz z 2016 r. poz. 352 i 1250);
- 17b)⁸⁾ wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania (Dz. U. poz. 1340) oraz wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz. Urz. UE L 150 z 20.05.2014, str. 59) i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1866 z dnia 13 października 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 w odniesieniu do rejestru kolekcji, monitorowania zgodności użytkowników i najlepszych praktyk (Dz. Urz. UE L 275 z 20.10.2015, str. 4);
- 18) wykonywanie innych zadań określonych odrębnymi przepisami.
2. Zwierzchni nadzór nad wykonywaniem zadań, o których mowa w ust. 1, sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.
3. Inspekcja Ochrony Środowiska współpracuje z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych.

Rozdział 2

Organy Inspekcji Ochrony Środowiska

Art. 3. Organami Inspekcji Ochrony Środowiska są:

- 1) Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
- 2) wojewódzki inspektor ochrony środowiska jako organ rządowej administracji zespolonej w województwie.

Art. 3a. Główny Inspektor Ochrony Środowiska jest centralnym organem administracji rządowej nadzorowanym przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 4. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska kieruje działalnością Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. (uchylony)

⁵⁾ Dodany przez art. 2 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy o lasach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 671), która weszła w życie z dniem 29 maja 2015 r.

⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 110 pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. 1223), która weszła w życie z dniem 9 września 2015 r.

⁷⁾ Dodany przez art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1101), która weszła w życie z dniem 5 września 2014 r.

⁸⁾ Dodany przez art. 23 ustawy z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania (Dz. U. poz. 1340), która weszła w życie z dniem 10 września 2016 r.

3. Głównego Inspektora Ochrony Środowiska powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska. Prezes Rady Ministrów odwołuje Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

4. Zastępcę Głównego Inspektora Ochrony Środowiska powołuje minister właściwy do spraw środowiska, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Głównego Inspektora Ochrony Środowiska. Minister właściwy do spraw środowiska odwołuje Zastępcę Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

4a. Stanowisko Głównego Inspektora Ochrony Środowiska może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;
- 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

4b. Informację o naborze na stanowisko Głównego Inspektora Ochrony Środowiska ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem wynikające z przepisów prawa;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

4c. Termin, o którym mowa w ust. 4b pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia opublikowania ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

4d. Nabór na stanowisko Głównego Inspektora Ochrony Środowiska przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw środowiska, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

4e. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 4d, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

4f. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 4e, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.

4g. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

4h. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
- 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
- 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
- 6) skład zespołu.

4i. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Informacja o wyniku naboru zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona, nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłonieniu kandydata.

4j. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.

4k. Zespół przeprowadzający nabór na stanowisko, o którym mowa w ust. 4, powołuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

4l. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowisko, o którym mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio ust. 4a–4j.

5. Główny Inspektor Ochrony Środowiska wykonuje zadania przy pomocy Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

6. W skład Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska mogą wchodzić: departamenty, wydziały, zespoły terenowe, samodzielne stanowiska oraz laboratoria.

7. Organizację Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska określa statut nadany, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 4a. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, kierując działalnością Inspekcji Ochrony Środowiska:

- 1) ustala ogólne kierunki działania Inspekcji Ochrony Środowiska oraz wydaje zalecenia i wytyczne, określające sposób postępowania w trakcie realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz kontroluje stan ich realizacji;
- 2) ustala szczegółowe zasady postępowania w przypadku wystąpienia poważnej awarii w zakresie należącym do właściwości Inspekcji Ochrony Środowiska oraz zasady współdziałania z innymi organami administracji publicznej;
- 3) może wydawać wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska polecenia dotyczące podjęcia określonych czynności i żądać będących w ich posiadaniu informacji o stanie środowiska i jego ochronie oraz o zakresie i wynikach ich działania;
- 4) organizuje i koordynuje kontrole podmiotów korzystających ze środowiska o zasięgu lub znaczeniu ponadwojewódzkim;
- 5) opracowuje wieloletnie programy państwowego monitoringu środowiska;
- 6) dokonuje analiz i ocen:
 - a) przestrzegania przepisów, o których mowa w art. 2 ust. 1,
 - b) stanu środowiska;
- 7) prowadzi system informatyczny, o którym mowa w art. 28h ust. 1, i nadzoruje jego funkcjonowanie;
- 8) organizuje szkolenia pracowników Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie wykonywania zadań określonych w ustawie i w przepisach odrębnych;
- 9) sporządza roczne sprawozdanie z działalności Inspekcji Ochrony Środowiska i przedkłada je do akceptacji ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do 31 maja roku następnego.

1a.⁹⁾ Główny Inspektor Ochrony Środowiska wykonuje zadania, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska w zakresie zadań określonych w art. 2 ust. 1 współpracuje z:

- 1) organami państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) właściwymi organami innych państw na podstawie zawartych umów i porozumień;
- 3) organizacjami międzynarodowymi.

Art. 5. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska kieruje działalnością Inspekcji Ochrony Środowiska na obszarze województwa.

⁹⁾ Dodany przez art. 110 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 6.

2. Wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska powołuje i odwołuje wojewoda, za zgodą Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

3. Stanowisko wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska może zajmować osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 5) posiada co najmniej 5-letni staż pracy na stanowiskach związanych z zadaniami z zakresu ochrony środowiska, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, kierując działalnością Inspekcji Ochrony Środowiska na obszarze województwa:

- 1) wykonuje jej zadania zgodnie z ogólnymi kierunkami działania, zaleceniami i wytycznymi Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2)¹⁰⁾ ustala, w porozumieniu z wojewodą, kierunki działania oraz roczne plany pracy Inspekcji Ochrony Środowiska w województwie, których elementem są roczne plany działalności kontrolnej;
- 3) opracowuje i realizuje wojewódzkie programy monitoringu środowiska;
- 4) dokonuje na obszarze województwa analiz i ocen:
 - a) przestrzegania przepisów, o których mowa w art. 2 ust. 1,
 - b) stanu środowiska;
- 5) przedkłada Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska informacje o realizacji zadań Inspekcji Ochrony Środowiska na obszarze województwa za dany rok w terminie do 15 lutego roku następnego oraz na żądanie, w każdym czasie.

5. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska wykonuje zadania przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska.

6. Zastępców wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, w liczbie do dwóch, powołuje i odwołuje wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

7. Stanowisko zastępcy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska może zajmować osoba, która spełnia warunki określone w ust. 3.

8. Wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, może tworzyć delegatury wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska. Kierownik delegatury może, z upoważnienia wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, prowadzić sprawy i wydawać na terenie swojego działania decyzje administracyjne.

9. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, zasady i sposób organizacji wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska oraz ich delegatur, mając na względzie zapewnienie ich sprawnego i jednolitego działania.

Art. 5a.¹¹⁾ 1.¹²⁾ Roczny plan działalności kontrolnej obejmuje:

- 1) ogólną ocenę znaczących zagadnień dotyczących środowiska;
- 2) obszar objęty planem kontroli;
- 3) wykaz zakładów objętych planem, w tym wykaz:
 - a) instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego,

¹⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

¹¹⁾ Dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

¹²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1434), która weszła w życie z dniem 6 października 2015 r.

- b) zakładów o zwiększonym ryzyku i zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska, zwanych dalej odpowiednio „zakładami o zwiększonym ryzyku” i „zakładami o dużym ryzyku”;
- 4) procedury opracowywania programów kontroli planowych;
- 5) procedury kontroli nieplanowych;
- 6) w odniesieniu do zakładów o zwiększonym ryzyku i zakładów o dużym ryzyku – ogólną ocenę znaczących zagadnień dotyczących bezpieczeństwa oraz wykaz grup zakładów, o których mowa w art. 264d ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

2.¹²⁾ W odniesieniu do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz zakładów o zwiększonym ryzyku i zakładów o dużym ryzyku wojewódzki inspektor ochrony środowiska na podstawie rocznego planu kontroli sporządza programy kontroli planowych, obejmujące częstotliwość kontroli w terenie dla różnych rodzajów zakładów i instalacji.

3. Częstotliwość kontroli, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem systematycznej oceny zagrożeń dla środowiska stwarzanych przez daną instalację, oraz przepisów dotyczących częstotliwości prowadzenia kontroli.

4. W odniesieniu do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego okres pomiędzy kontrolami nie przekracza:¹³⁾

- 1) roku dla instalacji stwarzających największe zagrożenie;
- 2) 3 lat dla instalacji, której prowadzącym instalację jest organizacja zarejestrowana w systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) lub dla instalacji stwarzających najmniejsze zagrożenie.

5. Systematyczna ocena zagrożeń dla środowiska, o której mowa w ust. 3, uwzględnia co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- 1) potencjalne i rzeczywiste oddziaływanie danych instalacji na zdrowie ludzi i środowisko, z uwzględnieniem poziomu i rodzajów emisji, wrażliwości środowiska lokalnego i ryzyka wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;
- 2) historię zgodności z warunkami pozwolenia;
- 3) rejestrację organizacji lub prowadzącego instalację w systemie ekozarządzania i audytu (EMAS).

6.¹⁴⁾ Jeżeli kontrola instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego lub zakładu o zwiększonym ryzyku lub zakładu o dużym ryzyku wykaże istotne naruszenie wymogów określonych w tym pozwoleniu lub w zakresie przeciwdziałania poważnej awarii przemysłowej, w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli przeprowadza się powtórna kontrolę, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.¹⁵⁾).

7. Pozaplanowe kontrole przeprowadza się w szczególności w celu jak najszybszego zbadania skarg i wniosków o interwencje, wystąpienia poważnych awarii, stwierdzenia naruszeń wymogów określonych w pozwoleniach zintegrowanych oraz, w stosownych przypadkach, przed udzieleniem lub zmianą pozwolenia zintegrowanego.

Art. 6. (uchylony)

Art. 7. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, za zgodą Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, może powierzyć, w drodze porozumienia, prowadzenie spraw z zakresu właściwości wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, w tym wydawanie w jego imieniu decyzji administracyjnych, powiatom położonym na terenie województwa.

Art. 8. W rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Ochrony Środowiska organem właściwym jest, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, wojewódzki inspektor ochrony środowiska i jako organ wyższego stopnia – Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

Art. 8a. 1. Rada gminy, rada powiatu i sejmik województwa przynajmniej raz w roku rozpatrują informację wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o stanie środowiska na obszarze województwa. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska informuje wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zarząd powiatu i zarząd województwa o wynikach kontroli obiektów o podstawowym znaczeniu dla danego terenu.

¹³⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 1 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

¹⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 1 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352, 615, 780, 868, 903, 960, 1165 i 1228.

2. W związku z przedłożoną informacją, o której mowa w ust. 1, radzie powiatu służy prawo do określania, w drodze uchwały, kierunków działania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w celu zapewnienia na danym obszarze należytej ochrony środowiska.

3. W przypadku bezpośredniego zagrożenia środowiska starosta lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) może skierować, zawierający uzasadnienie, wniosek do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie należących do jego zadań i kompetencji działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia, gdy podjęcie działań wykracza poza zadania i kompetencje odpowiednio starosty lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

4. Uchwała podjęta na podstawie ust. 2 oraz wniosek skierowany na podstawie ust. 3 nie mogą dotyczyć wykonania konkretnych czynności służbowych ani określać sposobu wykonania zadania przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, lecz powinny ustalać przedmiot działań lub wskazywać stan niezgodny z prawem, o którego usunięcie chodzi i którego zakres należy do właściwości wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Art. 8b. 1. Starosta, wójt (burmistrz, prezydent miasta) ponoszą wyłączną odpowiedzialność za treść wniosku skierowanego na podstawie art. 8a ust. 3.

2. Wniosek przekazany ustnie wymaga potwierdzenia na piśmie.

Art. 8c. (uchylony)

Rozdział 3

Wykonywanie zadań kontrolnych przez Inspekcję Ochrony Środowiska

Art. 9. 1. Kontrolę wykonują Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska oraz upoważnieni przez nich pracownicy Inspekcji Ochrony Środowiska, zwani dalej „inspektorami”.

2. Przy wykonywaniu kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska inspektor uprawniony jest do:

- 1) wstępu z niezbędnym sprzętem:
 - a) na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na którym prowadzona jest działalność gospodarcza,
 - b) do środków transportu;
- 1a) wstępu przez całą dobę wraz z niezbędnym sprzętem na teren niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 2)¹⁶⁾ przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań, w tym pobierania próbek, lub wykonywania innych czynności kontrolnych w celu ustalenia na terenie kontrolowanej nieruchomości, w obiekcie lub jego części, stanu środowiska oraz oceny tego stanu w świetle przepisów o ochronie środowiska, a także indywidualnie określonych w decyzjach administracyjnych warunków wykonywania działalności wpływającej na środowisko;
- 3) żądania wstrzymania ruchu instalacji lub urządzeń oraz powstrzymania się od wykonywania innych czynności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla pobrania próbek oraz przeprowadzenia badań i pomiarów;
- 4) oceny sposobu eksploatacji instalacji lub urządzeń, w tym środków transportu;
- 5) oceny stosowanych technologii i rozwiązań technicznych;
- 6) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego;
- 7) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;
- 8) żądania okazania dokumentów niezbędnych do wymierzenia mandatu lub kary grzywny;
- 9) oceny sposobu wykonywania pomiarów emisji, ilości pobranej wody oraz odprowadzanych ścieków przez jednostkę prowadzącą pomiary, w tym poprawności sposobu pobierania i analizy próbek.

2a.¹⁷⁾ Jeżeli przeprowadzenie niezbędnych pomiarów, w tym pobieranie próbek lub wykonanie innych czynności kontrolnych, wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić do udziału w kontroli osobę niebędącą inspektorem, posiadającą taką wiedzę lub takie umiejętności.

¹⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 4 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

¹⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 110 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 6.

2b. Do osoby, o której mowa w ust. 2a, stosuje się przepisy ust. 2 pkt 1, 2 i 9 oraz ust. 3.

3. Upoważniony do kontroli inspektor jest uprawniony do poruszania się po terenie nieruchomości, obiektu lub ich części oraz środków transportu, bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlega rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym kontrolowanej jednostki organizacyjnej; podlega on przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce organizacyjnej.

Art. 10. Kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej oraz kontrolowana osoba fizyczna, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz o zakwaterowaniu sił zbrojnych, obowiązani są umożliwić inspektorowi przeprowadzenie kontroli, w szczególności umożliwić dokonanie czynności, o których mowa w art. 9 ust. 2.

Art. 10a. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta Policji o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia inspektorowi pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych.

Art. 11. 1. Z czynności kontrolnych inspektor sporządza protokół, którego jeden egzemplarz doręcza kierownikowi kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowanej osobie fizycznej.

2. Protokół podpisują inspektor i kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowana osoba fizyczna, którzy mogą wnieść do protokołu umotywowane zastrzeżenia i uwagi.

3. W razie odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowaną osobę fizyczną, inspektor czyni o tym wzmiankę w protokole, a odmawiający podpisu może w terminie siedmiu dni przedstawić swoje stanowisko na piśmie właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 12. 1. Na podstawie ustaleń kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska może:

- 1) wydać zarządzenie pokontrolne do kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub osoby fizycznej;
- 2) wydać na podstawie odrębnych przepisów decyzję administracyjną;
- 3) wszcząć egzekucję, jeżeli obowiązek wynika z mocy prawa lub decyzji administracyjnej.

2. Kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowana osoba fizyczna, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, mają obowiązek poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o zakresie podjętych i zrealizowanych działań służących wyeliminowaniu wskazanych naruszeń.

3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może zażądać od kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej przeprowadzenia postępowania służbowego lub innego przewidzianego prawem postępowania przeciwko osobom winnym dopuszczenia do uchybień i poinformowania go, w określonym terminie, o wynikach tego postępowania i o podjętych działaniach.

4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić inspektora do wydania w trakcie kontroli decyzji w przedmiocie wstrzymania:

- 1) działalności powodującej naruszenie wymagań ochrony środowiska, jeżeli zachodzi bezpośrednie zagrożenie zdrowia lub życia ludzi albo bezpośrednie zagrożenie zniszczenia środowiska w znacznych rozmiarach;
- 2) oddania do użytku obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji niespełniających wymagań ochrony środowiska.

Art. 12a. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 13. (uchylony)

Art. 14. W sprawach o wykroczenia przeciwko środowisku organom Inspekcji Ochrony Środowiska przysługuje uprawnienie oskarżyciela publicznego także wtedy, gdy wniosek o ukaranie za wykroczenie złożył inny uprawniony oskarżyciel.

Art. 15. W razie stwierdzenia, że działanie lub zaniechanie kierownika jednostki organizacyjnej, jej pracownika lub innej osoby fizycznej wyczerpuje znamiona przestępstwa przeciwko środowisku, organy Inspekcji Ochrony Środowiska kierują do organu powołanego do ścigania przestępstw zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, dołączając dowody dokumentujące podejrzenie.

Art. 16. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska mogą zwrócić się do każdego organu administracji państwowej i rządowej oraz organu samorządu terytorialnego o udzielenie informacji lub udostępnienie dokumentów i danych związanych z ochroną środowiska.

2. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie ochrony środowiska w działalności organów, o których mowa w ust. 1, organy Inspekcji Ochrony Środowiska kierują wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wnioski o:

- 1) wszczęcie postępowania administracyjnego;
- 2) dopuszczenie do udziału w toczącym się postępowaniu.

3. W przypadku skierowania wystąpienia, o którym mowa w ust. 2, organom Inspekcji Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu przed sądem administracyjnym.

Art. 17. 1. Inspekcja Ochrony Środowiska współdziała w wykonywaniu czynności kontrolnych z innymi organami kontroli, w tym z Państwową Inspekcją Sanitarną, organami administracji państwowej i rządowej, organami samorządu terytorialnego, organami obrony cywilnej oraz organizacjami społecznymi.

2. Współdziałanie to obejmuje w szczególności:

- 1) (uchylony)
- 1a) rozpatrywanie wniosków o przeprowadzenie kontroli, składanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego;
- 2) przekazywanie właściwym organom administracji państwowej i rządowej oraz organom samorządu terytorialnego informacji o wynikach kontroli przeprowadzonych przez Inspekcję Ochrony Środowiska;
- 3) wymianę informacji o wynikach kontroli;
- 4) wymianę z organami celnymi i Strażą Graniczną informacji związanych ze sprowadzaniem do kraju towarów, których wóz jest zakazany lub ograniczony ze względu na ochronę środowiska;
- 5) współpracę ze Strażą Graniczną w wykonywaniu kontroli w strefie nadgranicznej;
- 6) współpracę z organami Państwowej Straży Pożarnej w zakresie przeciwdziałania poważnym awariom.

3. Przeprowadzenie kontroli nieobjętej planem kontroli Inspekcji Ochrony Środowiska mogą zarządzić wojewoda lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

3a.¹⁸⁾ Na uzasadniony wniosek organu samorządu terytorialnego wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest obowiązany przeprowadzić kontrolę nieobjętą planem kontroli Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie poziomów pól elektromagnetycznych emitowanych z instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.

4. Inspekcja Ochrony Środowiska udziela pomocy organom samorządu terytorialnego w realizacji ich zadań kontrolnych w zakresie ochrony środowiska.

5. (uchylony)

Art. 18. 1.¹⁹⁾ Koszty analiz i wykonywania pomiarów, w tym pobierania próbek, na podstawie których stwierdzono naruszenie wymagań ochrony środowiska, ponoszą jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne, których działalność jest źródłem naruszania tych wymagań.

1a.²⁰⁾ Koszty oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponosi prowadzący instalację albo operator statku powietrznego.

2.²¹⁾ Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1 i 1a, ustala, w drodze decyzji, organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdzający naruszenie wymagań ochrony środowiska albo dokonujący oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.

¹⁸⁾ Dodany przez art. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 903), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2016 r.

¹⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

²⁰⁾ Dodany przez art. 110 pkt 4 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 6.

²¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 110 pkt 4 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 6.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, kierując się potrzebą zapewnienia proporcjonalności kosztów, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem:

- 1) kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska;
- 2) (uchylony)
- 3)²²⁾ szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Art. 18a. (uchylony)

Art. 18b. (uchylony)

Art. 19. W postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dotyczącym przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, oraz w sprawie ustalenia lokalizacji autostrad oraz dróg ekspresowych wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu przed sądem administracyjnym, jeżeli zgłosi swój udział w postępowaniu.

Art. 20. (uchylony)

Art. 21. (uchylony)

Art. 22. Główny Inspektor Ochrony Środowiska może podejmować wszelkie czynności należące do właściwości wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, jeśli uzna to za celowe ze względu na wagę lub zawiłość sprawy.

Rozdział 4

Państwowy monitoring środowiska

Art. 23. 1. Tworzy się państwowy monitoring środowiska.

2. Państwowy monitoring środowiska obejmuje zadania wynikające z odrębnych ustaw, zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych potrzeb wynikających z polityki ekologicznej państwa.

3. Państwowy monitoring środowiska realizowany jest na podstawie:

- 1) wieloletnich programów państwowego monitoringu środowiska opracowanych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i zatwierdzanych przez ministra właściwego do spraw środowiska;
- 2) wojewódzkich programów monitoringu opracowanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska i zatwierdzonych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

4. Wojewódzkie programy monitoringu zawierają zadania określone w wieloletnich programach państwowego monitoringu środowiska.

5. Programy państwowego monitoringu środowiska obejmują, dla poszczególnych elementów środowiska, zadania:

- 1) krajowe;
- 2) regionalne (wojewódzkie i międzywojewódzkie);
- 3) lokalne.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

8. (uchylony)

9. (uchylony)

Art. 24. Działalność państwowego monitoringu środowiska koordynują organy Inspekcji Ochrony Środowiska, w tym:

- 1) zadania krajowe i regionalne – Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
- 2) zadania lokalne – wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska.

²²⁾ Dodany przez art. 110 pkt 4 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 6.

Art. 25. 1. Organy administracji rządowej oraz samorządowej, prowadzące rejestry, wykazy, pomiary, analizy i obserwacje stanu środowiska, są obowiązane do nieodpłatnego udostępniania danych o stanie środowiska uzyskanych w trakcie ich działalności dla potrzeb państwowego monitoringu środowiska.

2. Informacje o środowisku i jego ochronie na obszarze województwa objęte państwowym monitoringiem środowiska są gromadzone przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska i przekazywane Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska.

3. (uchylony)

Art. 25a. Główny Inspektor Ochrony Środowiska ustala sposób gromadzenia i przetwarzania danych oraz zakres i sposób przekazywania informacji, o których mowa w art. 25 ust. 2.

Art. 25b. Główny Inspektor Ochrony Środowiska opracowuje, nie rzadziej niż raz na 4 lata, raport o stanie środowiska w Polsce, uwzględniając w szczególności dane z państwowego monitoringu środowiska.

Art. 26. (uchylony)

Art. 27. Minister właściwy do spraw środowiska może, dla celów kontroli i badań stanu środowiska, określić, w drodze rozporządzenia, warunki i metody prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz stężeń i poziomów substancji lub energii w środowisku, uwzględniając zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej oraz postęp w zakresie technik pomiarowych.

Art. 28. 1. Inspekcja Ochrony Środowiska zapewnia informowanie społeczeństwa o stanie środowiska.

2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska nieodpłatnie udostępnia organom administracji informacje, o których mowa w art. 25 ust. 2.

3. Na wniosek producenta zamierzającego prowadzić ekologiczne gospodarstwo rolne właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wydaje zaświadczenie informujące, że na terenie, na którym położone jest gospodarstwo rolne, nie nastąpiło przekroczenie dopuszczalnych stężeń szkodliwych substancji zanieczyszczających powietrze i wodę.

Rozdział 4a
(uchylony)²³⁾

Rozdział 4b
Laboratoria

Art. 28f. 1. W wojewódzkich inspektoratach ochrony środowiska oraz ich delegaturach mogą działać laboratoria.

2. Do zadań laboratoriów, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) wykonywanie badań, pomiarów i analiz w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1;
- 2) współpraca z krajowym laboratorium referencyjnym i wzorującym w zakresie wdrażania systemów jakości, metodyk badawczych oraz aparatury pomiarowej;
- 3) udział w interkalibracyjnych porównaniach międzylaboratoryjnych i badaniach biegułości.

3.²⁴⁾ Pomiary, badania i pobieranie próbek w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, wykonują laboratoria, o których mowa w ust. 1, posiadające akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2016 r. poz. 655 i 1228).

4.²⁴⁾ W zakresie, w jakim laboratoria, o których mowa w ust. 3, nie posiadają akredytacji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może zawrzeć umowę o wykonanie badań i pomiarów, pobranie próbek i analiz z inną jednostką posiadającą akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

5. Laboratoria, o których mowa w ust. 1, mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

- 1) badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości stanu ochrony środowiska;
- 2) prowadzenia szkoleń i egzaminów.

²³⁾ Rozdział uchylony przez art. 2 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

²⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 7.

6. Środki pochodzące z wykonywanych przez laboratoria, o których mowa w ust. 1, usług, o których mowa w ust. 5, stanowią dochody budżetu państwa.

Art. 28g. 1. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska tworzy się krajowe laboratorium referencyjne i wzorcujące.

2. Krajowe laboratorium referencyjne i wzorcujące wykonuje zadania w zakresie jakości badań powietrza atmosferycznego.

3. Do zadań krajowego laboratorium referencyjnego i wzorcującego należy zapewnienie nadzoru nad jakością badań powietrza atmosferycznego wykonywanych przez laboratoria, o których mowa w art. 28f ust. 1, w szczególności poprzez:

- 1) organizowanie i wykonywanie interkalibracyjnych porównań międzylaboratoryjnych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2) ujednocnianie metod i procedur badawczych;
- 3) wdrażanie nowych metod badawczych;
- 4) szkolenie pracowników laboratoriów, o których mowa w art. 28f ust. 1, w zakresie nowych metod badawczych;
- 5) współpracę z laboratoriami referencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 6) gromadzenie i rozpowszechnianie informacji dotyczących metod badawczych stosowanych przez laboratoria referencyjne państw członkowskich Unii Europejskiej.

4. Krajowe laboratorium referencyjne i wzorcujące może wykonywać zadania w zakresie jakości badań:

- 1) wód śródlądowych;
- 2) hałasu;
- 3) pól elektromagnetycznych;
- 4) pomiarów emisji.

Rozdział 4c

System informatyczny Inspekcji Ochrony Środowiska „Ekoinfonet”

Art. 28h. 1. Tworzy się system informatyczny Inspekcji Ochrony Środowiska „Ekoinfonet”, zwany dalej „Ekoinfonetem”, za pomocą którego są zbierane, przechowywane, przetwarzane i udostępniane dane dotyczące przestrzegania przepisów o ochronie środowiska oraz badania i oceny stanu środowiska, uzyskiwane w trakcie realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1.

2. Ekoinfonet obejmuje dane, o których mowa w ust. 1, przekazywane przez:

- 1) Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2) wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska:

- 1) organizuje szkolenia specjalistyczne w zakresie obsługi Ekoinfonetu;
- 2) zapewnia sprzęt informatyczny i oprogramowanie do obsługi Ekoinfonetu.

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, zakres, sposób oraz tryb zbierania i udostępniania danych, o którym mowa w ust. 1, kierując się koniecznością uzyskania danych niezbędnych do oceny przestrzegania przepisów ochrony środowiska oraz badania i oceny stanu środowiska, a także sporządzania sprawozdań w tym zakresie.

Art. 28i. 1. Integralną częścią Ekoinfonetu jest Krajowe Repozytorium Danych o Stanie i Ochronie Środowiska, zwane dalej „Krajowym Repozytorium”, w którym są gromadzone i archiwizowane dane, o których mowa w art. 28h ust. 1.

2. Krajowe Repozytorium jest prowadzone przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

3. Dane z Krajowego Repozytorium stanowią materiały archiwalne w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1506).

Art. 28j. Korzystający z danych z Krajowego Repozytorium lub je przetwarzający jest obowiązany podać w wytwarzanych informacjach, że dane te pochodzą z Krajowego Repozytorium.

Rozdział 5

Wykonywanie zadań w zakresie poważnych awarii

Art. 29. W zakresie przeciwdziałania poważnym awariom do Inspekcji Ochrony Środowiska należy:

- 1) kontrola podmiotów, których działalność może stanowić przyczynę powstania poważnej awarii;
- 2) (uchylony)²⁵⁾
- 3) badanie przyczyn powstawania oraz sposobów likwidacji skutków poważnych awarii dla środowiska;
- 4)²⁶⁾ prowadzenie rejestru zakładów, których działalność może być przyczyną wystąpienia poważnej awarii, w tym zakładów o zwiększonym ryzyku i zakładów o dużym ryzyku.

Art. 30. Inspekcja Ochrony Środowiska współdziała w akcji zwalczania poważnej awarii z organami właściwymi do jej prowadzenia oraz sprawuje nadzór nad usuwaniem skutków tej awarii.

Art. 31. 1.²⁷⁾ Organy Inspekcji Ochrony Środowiska dokonują kontroli co najmniej raz na 3 lata w zakładach o zwiększonym ryzyku, a co najmniej raz w roku w zakładach o dużym ryzyku.

1a.²⁸⁾ Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może odstąpić od przeprowadzenia kontroli, o której mowa w ust. 1, jeżeli z uzgodnionego pomiędzy komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej a wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska wykazu, o którym mowa w art. 269a ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, wynika, że kontrola ta została zaplanowana przez właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska prowadzi rejestr poważnych awarii.

3. Organy administracji właściwe do zwalczania poważnych awarii obowiązane są do informowania Głównego Inspektora Ochrony Środowiska o poważnych awariach, które miały miejsce w kraju, oraz o ich ewentualnych skutkach transgranicznych.

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria charakteryzujące poważne awarie, objęte obowiązkiem zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3, oraz terminy tego zgłoszenia i zakres zawarty w nim informacji, kierując się rodzajem i wielkością zakładu lub środka transportu, rodzajem, kategorią i ilością substancji niebezpiecznej, która przedostała się do środowiska, rodzajem i zakresem szkody w środowisku oraz tym, aby nadsyłane informacje umożliwiały analizę przyczyn poważnych awarii oraz poszukiwanie najlepszych środków zapobiegawczych, jak również skutecznych metod likwidacji skutków poważnych awarii, a także najlepszych sposobów prowadzenia akcji ratowniczej.

Rozdział 5a

Przepisy karne

Art. 31a. 1. Kto:

- 1) w wyznaczonym terminie nie informuje organu Inspekcji Ochrony Środowiska o zakresie wykonania zarządzeń pokontrolnych albo o przeprowadzeniu postępowania służbowego lub innego przewidzianego prawem postępowania przeciw osobom winnym dopuszczenia do uchybień,
- 2) niezgodnie z prawdą informuje organ Inspekcji Ochrony Środowiska o wykonaniu zarządzeń pokontrolnych lub przeprowadzeniu postępowania służbowego lub innego przewidzianego prawem,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności lub grzywny.

2. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, prowadzi się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 32. (pominięty)

²⁵⁾ Przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

²⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

²⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

²⁸⁾ Dodany przez art. 2 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

Art. 33. (pominięty)

Art. 34. (pominięty)

Art. 35. (pominięty)

Art. 36. Główny Inspektorat Ochrony Środowiska oraz wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska są jednostkami budżetowymi.

Art. 37. Postępowanie w sprawach wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzi się zgodnie z dotychczasowymi przepisami.

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia²⁹⁾.

²⁹⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 29 sierpnia 1991 r.